

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/111/2020
Identifikačné číslo spisu:	1115228103
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:1115228103.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu G. R., bytom v U., U. XX, zastúpeného JUDr. Radoslavom Oľijášom, advokátom v Bratislave, Záhradnícka 36, proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska 71, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12C/242/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2019 sp. zn. 3Co/208/2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2019 sp. zn. 3Co 208/2018 vo výroku, ktorým bol potvrdený výrok rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 10. novembra 2017 č. k. 12C/242/2015-83, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá.

Vec v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 10. novembra 2017 č. k. 12C/242/2015 - 83 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 457,58 € s úrokom z omeškania vo výške 5,05% od 17. januára 2016 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu o zaplatenie sumy 10 975,96 € s príslušenstvom titulom náhrady škody a nemajetkovej ujmy zamietol.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 26. septembra 2019 sp. zn. 3Co/208/2018 potvrdil výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol a vo výroku, ktorým uložil povinnosť žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 457,58 € s úrokom z omeškania vo výške 5,05% od 17. januára 2016 do zaplatenia a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu na ďalšie konanie.

2.1. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovým a právnym posúdením, ako aj následným záverom súdu prvej inštancie ohľadne zavinenia žalobcu na vzatí do väzby. Uviedol, že súd prvej inštancie pri posúdení otázky zavinenia vychádzal z obsahu námietky žalovanej. Tá za dôvod vylučujúci priznanie náhrady škody žalobcovi v zmysle § 5 ods. 2 písm. a) zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu

spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu a jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.) považovala existujúce dôvodné podozrenie žalobcu z odcudzenia motorového vozidla zn. Peugeot v Rakúsku, jeho následné odsúdenie za tento trestný čin, rovnako ako dvojnásobné právoplatné odsúdenie žalobcu za spáchanie trestného činu krádeže vlámaním. Všetky tieto okolnosti mali podľa mienky žalovanej vyústiť v záver o danosti dôvodov väzby žalobcu podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ako aj o tom, že obmedzenie osobnej slobody si zavinil žalobca vlastným konaním.

2.2. Odvolací súd uviedol, že podľa konštantnej súdnej judikatúry sú pre posúdenie, či si obvinený zavinil väzbu sám významné skutočnosti, ktoré boli dôvodom jeho vzatia do väzby, jej trvania, prípadne predĺženia, pričom z hľadiska formy zavinenia, postačovala i nevedomá neobstarlivosť. Zavinenie obvineného na vzatí do väzby znamená, že jeho zavinené konanie bolo dôvodom k podaniu a vyhovneniu návrhu na jeho vzatie do väzby. Rozhodné je teda to, či konanie obvineného vyvolalo a bolo dôvodom obavy zakladajúcej dôvod, pre ktorý bol žalobca vzatý do väzby (k tomu rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 31.03.2004, sp. zn. 25Cdo 2255/2002). Nie je významné, či konanie obvineného vyvolalo podozrenie, že bol spáchaný trestný čin a tak naplnilo skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bol trestne stíhaný, ale to, či jeho chovanie, resp. konanie bolo dôvodom k obave, že utečie, bude mariť vyšetrovanie alebo bude pokračovať v trestnej činnosti (k tomu aj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 26.11.2003, sp. zn. 25Cdo 882/2003).

2.3. Odvolací súd poukázal na obsah tak návrhu prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava III na vzatie žalobcu do väzby zo dňa 14.03.2002, ako aj na samotné odôvodnenie uznesenia Okresného súdu Bratislava III o vzatí žalobcu do väzby zo dňa 15.03.2002, sp. zn. 3Nt 12/02. Z nich nepochybne vyplývalo, že dôvodom vzatia žalobcu do väzby bolo dôvodné podozrenie, že sa dopustil aj ďalšieho trestného činu, súvisiaceho s odcudzením motorového vozidla zn. Peugeot dňa 25.09.2001 vo Viedni, v Rakúsku. Treba podotknúť, že žalobca bol v súvislosti s motorovým vozidlom zn. Peugeot 306, na území Slovenskej republiky trestne stíhaný pre trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 252 ods. 1, písm. a), b), ods. 3, Trestného zákona (viď uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 26.04.2002). Okolnosť podozrenia žalobcu zo spáchania trestného činu krádeže predmetného motorového vozidla v Rakúsku sa síce vzhľadom na obsah rozsudku Krajského súdu vo Viedni pre trestné veci zo dňa 16.07.2010, sp. zn. XXXS Hv XX/XXXX (citovaného v uznesení Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.03.2011, č.k. XTo/XX/XXXX-XXX), nepotvrdila a žalobca bol spod obžaloby pre uvedený trestný čin oslobodený, avšak, v čase rozhodovania o jeho vzatí do väzby mal Okresný súd Bratislava III preukázané také konanie žalobcu, ktoré vyvolalo obavu z možného pokračovania žalobcu v trestnej činnosti, a tým i dôvod na jeho vzatie do väzby. Toto konanie spočívalo v konkrétnom správaní žalobcu, majúcim znaky iného trestného činu (odcudzenie motorového vozidla zn. Peugeot vo Viedni), zakladajúcim dôvodné podozrenie, že žalobca sa mohol dopustiť aj iného trestného činu, súvisiaceho s tými trestnými činmi, pre ktoré bol trestne stíhaný na území Slovenskej republiky. Z uvedeného možno podľa mienky odvolacieho súdu vyvodiť oprávnenosť obavy, zakladajúcej i dôvod vzatia žalobcu do väzby podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorý tak vychádzal z konkrétného správania sa žalobcu v danom čase. Túto skutočnosť súd prvej inštancie pritom považoval za relevantnú pri posúdení zavinenia žalobcu na vzatí do väzby.

2.4. Odvolací súd dal však za pravdu i žalobcovi, že konajúci súd pri skúmaní zavinenia žalobcu v zmysle § 5 ods. 2 písm. a) zákona č. 58/1969 Zb. zohľadňoval i iné žalovanou namietané skutočnosti, ktoré z návrhu prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava III na vzatie do väzby zo dňa 14.03.2002, ako aj z uznesenia Okresného súdu Bratislava III zo dňa 15.03.2002, sp. zn. XNt XX/XX., nevyplývali, avšak jeho úvahy o zavinení väzby žalobcom vychádzali primárne z konkrétnych dôvodov, ktorými trestný súd zdôvodňoval obavu z možného ďalšieho páchania trestnej činnosti žalobcom.

2.5. Pokiaľ ide o dobu konania, počas ktorej si mal žalobca väzbu zaviníť, tú zákon č. 58/1969 Zb. nijako nešpecifikuje, a teda ani neobmedzuje. K takému konaniu preto môže dôjsť aj v dobe pred zahájením trestného stíhania pre určitý skutok, tak ako v danom prípade, dňa 25.09.2011 (k tomu rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 29.01.2009, sp. zn. 25Cdo 3038/2006). Vychádzajúc z uvedeného, za situácie, keď dôvodom vzatia žalobcu do väzby bola jeho činnosť vyvolávajúca podozrenie, že dňa 25.09.2011 odcudzil v Rakúsku motorové vozidlo zn. Peugeot, mal odvolací súd za neopodstatnenú námietku žalobcu, že sa od tohto dátumu do dňa vznesenia obvinenia, resp. podania návrhu na vzatie do väzby, nedopustil žiadnej trestnej činnosti. S poukazom na vyššie uvedené nemohol odvolací súd prvoinštančného súdu vyčítať nesprávnosť jeho záveru, ktorým

vzhliadol zavinenie žalobcu na vzatí do väzby, aj pre dôvodné podozrenie, že sa žalobca dopustil konania zakladajúceho znaky trestného činu. Ostatné skutočnosti uvádzané konajúcim súdom (právoplatné odsúdenie žalobcu pre iný trestný čin, jeho trestná minulosť) neboli dôvodom vzatia žalobcu do väzby, a preto ich odvolací súd nepovažoval za rozhodné pre záver o naplnení dôvodu podľa § 5 ods. 2 písm. a) zákona č. 58/1969 Zb.

2.6. Záver o zavinení žalobcu na vzatí do väzby mal za následok vylúčenie všetkých nárokov uplatňovaných žalobcom titulom rozhodnutia o väzbe, t.j. nároku na náhradu trov nutnej obhajoby do 13.12.2002, ušlého zisku v sume 1.826,82 € ako i nároku na nemajetkovú ujmu v sume 8.250 €. Tú si žalobca uplatnil v súlade s článkom 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru. Súdna judikatúra v tomto smere dôvodila, že i keď článok 5 ods. 5 Dohovoru zaručuje odškodnenie za pozbavenie osobnej slobody v prípadoch obdobných prípadom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím, tento článok možno použiť i v prípadoch, v ktorých sú splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe podľa zákona č. 58/1969 Zb. V danom prípade, i napriek existencii oslobodzujúceho rozsudku trestného súdu, neboli naplnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu v dôsledku rozhodnutia o väzbe, nakoľko túto si žalobca zavinil sám v zmysle § 5 ods. 2 písm. a) zákona č. 58/1969 Zb. Z tohto dôvodu žalobcovi nemohol vzniknúť nielen nárok na náhradu trov nutnej obhajoby a ušlého zisku, ale ani nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, uplatnený podľa článku 5 ods. 5 Dohovoru. Odvolací súd zdôraznil, že aplikácia Dohovoru mala v tomto smere prednosť pred vnútroštátnou právnou úpravou, avšak iba pokiaľ išlo o obsah pojmu škoda, v zmysle jej vymedzenia ako nemateriálnej ujmy, a nie aj vo vzťahu ku splneniu podmienok zodpovednosti štátu, ktoré sa riadia vnútroštátnou právnou úpravou zákona č. 58/1969 Zb. (k tomu rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.05.2007, sp. zn. 4Cdo 177/2005). Pri nesplnení podmienok pre vznik práva žalobcu na náhradu škody v zmysle § 5 ods. 2 písm. a) zákona č. 58/1969 Zb., žalobcovi nemohlo vzniknúť ani právo na náhradu nemajetkovej ujmy. Za tejto situácie bolo potom nadbytočné, aby sa súd prvej inštancie zaoberal skúmaním okolností preukázania uplatňovanej nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu. Z rovnakého dôvodu potom nepovažoval odvolací súd za potrebné vyjadrovať sa k námietkam žalobcu ohľadne nesprávneho právneho posúdenia otázky preukázania nemajetkovej ujmy a jej výšky súdom prvej inštancie.

2.7. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti, pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru o existencii dôvodov podľa § 5 ods. 2 písm. a) zákona č. 58/1969 Zb., ktoré vylučovali právo žalobcu na náhradu škody, vrátane nemajetkovej ujmy z titulu rozhodnutia o väzbe, t.j. z dôvodu, že si žalobca väzbu zavinil sám, vlastným konkrétnym konaním, a následne žalobu v tejto časti zamietol, jeho rozhodnutie odvolací súd považoval za vecne správne a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol, potvrdil.

2.8. Odvolací súd na odvolanie žalovanej sa stotožnil s jej námietkami, ktorými vytýkala nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, v časti týkajúcej sa priznania sumy 457,58 eura s príslušenstvom. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje zmienka o posúdení premlčania nároku žalobcu z titulu uznesení o vznesení obvinenia podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., ako aj vysporiadanie sa s otázkou (ne)zákonnosti napadnutých rozhodnutí z hľadiska zavinenia žalobcu na trestnom stíhaní; vyhodnotenie tejto procesnej obrany žalovanej malo pritom nepochybne dopad na posúdenie (ne)dôvodnosti nároku žalobcu v tejto časti. Rovnako nemožno z obsahu odôvodnenia rozhodnutia zistiť postoj konajúceho súdu k námietke týkajúcej sa zavinenia žalobcu na trestnom stíhaní (nielen na väzbe), ktorú žalovaná bližšie zdôvodnila rovnako v písomnom podaní zo dňa 13.07.2016, poukazujúc pritom na analogickú aplikáciu ustanovenia § 5 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. a na súdnu judikatúru v tomto smere (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1Cdo 53/93). Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, v ktorej vyhovel žalobe žalobcu a žalovanú zaviazal na zaplatenie sumy 457,58 eura s príslušenstvom, nezodpovedá požiadavkám kladeným na riadne odôvodnenie rozhodnutia, ktoré by dalo jasné a zrozumiteľné odpovede na relevantné právne a skutkovo súvisiace otázky vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na náhradu škody z titulu rozhodnutí o vznesení obvinenia zo dňa 21.02.2002 a zo dňa 26.04.2002 podľa zákona č. 58/1969 Zb. Z.z. Súd prvej inštancie tým znemožnil žalovanej (resp. stranám sporu), aby uskutočňovala jej (im) patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z tohto dôvodu odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 457,58 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške

5,05 % od 17.01.2016 do zaplattenia a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

2.9. Pokiaľ žalovaná v súvislosti s uplatneným nárokom žalobcu zdôrazňovala potrebu skúmania zákonnosti napadnutých rozhodnutí o vznesení obvinenia nielen z hľadiska výsledku trestného konania, ale i z hľadiska dôvodov, pri ktorých nemá oslobodenie spod obžaloby rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, a to s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1Cdo 53/93, odvolací súd uviedol, že predmetné rozhodnutie spolu s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1Cdo 64/2008, predstavujú ojedinelé rozhodnutia dovolacieho súdu vo veci zodpovednosti štátu za škodu. V čase po ich vydaní Najvyšší súd Slovenskej republiky riešil otázku (ne)zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia, pokiaľ sa trestné stíhanie skončilo jeho zastavením alebo vydaním oslobodzujúceho rozsudku (rozhodnutia vo veci sp. zn. 4MCdo 15/2009, sp. zn. 3 Cdo 194/2010, sp. zn. 4 Cdo 54/2011, sp. zn. 7 Cdo 145/2011, sp. zn. 7 Cdo 87/2012, sp. zn. 7 MCdo 27/2012) so záverom korešpondujúcim so záverom Ústavného súdu Slovenskej republiky. Ten v rozhodnutí zo dňa 07.07.2016, sp. zn. I. ÚS 320/2016, konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“, a ktorý k tomu v ďalšej časti svojho rozhodnutia dodal, že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak teda bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené (resp. osoba bola spod obžaloby oslobodená) z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“. Rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky teda ustálila, že keď došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby (prejednávany prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Z tohto záveru vychádzajú i aktuálne rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (vo veci sp. zn. I. ÚS 395/2016, sp. zn. I. ÚS 540/2016), ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 5Cdo 60/2017, sp. zn. 8Cdo 177/2017, sp. zn. 8Cdo 96/2018).

3. Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca, ktorý žiadal tento rozsudok vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu vo zvyšku zamietol zrušiť a vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku odôvodnil s poukazom na § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) a § 421 ods. 1 písm. b/ a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Dôvodmi pre prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP bolo nevykonanie dôkazov na pojednávaní v súlade s postupom a spôsobom vykonania dôkazu predpísaným v CSP, žiadny z listinných dôkazov obsiahnutých v pripojenom trestnom spise Okresného súdu Bratislava III sp. zn. XXX XXX/XXXX., z ktorých vyvodzovali súdy svoje skutkové zistenia, vedúce k záveru, že žalobca si väzbu zavinil sám, neboli vykonané v súlade s § 204 CSP, čo viedlo v konečnom dôsledku k nepreskúmateľnosti rozsudku.

3.1. Dovolateľ mal za to, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebol vyriešená právna otázka, ktorú nesprávne riešil odvolací súd ohľadom zavinenia väzby žalobcu podľa § 5 ods. 2 písm. a / zákona č. 58/1969 Zb. Odvolací súd vyslovil právny názor, že obvinený si väzbu zavinil sám a náhrada škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe nepatrí takému obvinenému, ktorý bol vzatý do preventívnej väzby preto, že bol podozrivý zo spáchania ďalšieho trestného činu (iného ako toho, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie); následné oslobodenie spod obžaloby pre trestný čin, podozrenie zo spáchania ktorého bolo dôvodom vzatia obvineného do väzby, už nemá vplyv na záver súdu o tom, že obvinený si väzbu zavinil sám už len podozrením zo spáchania ďalšieho trestného činu a teda nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe je vylúčený. Pre záver súdu v civilnom konaní o zavinení si väzby obvineným môžu byť brané do úvahy len také skutočnosti a dôkazy, ktoré existovali v čase

vydania rozhodnutia o vzatí obvineného do väzby, a zároveň musia to byť iba také skutočnosti a dôkazy, ktoré súd vzal do úvahy pri rozhodovaní o vzatí do väzby. Pre záver o zavinení si väzby obvineným a pre vylúčenie nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe nemôže slúžiť taká okolnosť, že obvinený je vzatý do preventívnej väzby dôvodu, že prokurátor a súd ho považuje (iba) za podozrivého zo spáchania trestného činu (iného, ako toho trestného činu, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie a bol vzatý do väzby), ak v neskoršom trestnom stíhaní pre tento ďalší čin bol obvinený tiež oslobodený spod obžaloby, obzvlášť z dôvodu, že stíhaný skutok sa nestal ev. nespáchal ho obvinený. Dovolateľ argumentoval, že ústavou garantovaná prezumpcia neviny znamená, že nedokázaná vina je to isté ako dokázané nevina. Analogicky sú použiteľné právne názory Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález zo dňa 7. júla 2016 sp. zn. I. ÚS 320/2016, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. účinného do 30. júna 2004. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Rozhodujúcim meradlom zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné. Rovnaký právny názor vyplýva aj z nálezov ústavného súdu I. ÚS 395/2016, I. ÚS 540/2016, ako aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 60/2017, 8Cdo 177/2017, 8Cdo 96/2018, Ak ako dôvod vzatia obvineného do preventívnej väzby bolo použité podozrenie zo spáchania ďalšieho (iného) trestného činu, pre ktorý je obvinený vzatý do väzby trestne stíhaný a potom oslobodený spod obžaloby, tak treba schádzať z toho, že obvinený tento ďalší (iný) trestný čin nespáchal, a tak sa má pre zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe použiť vo vzťahu ku všetkým stíhaným trestným činom ust. § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. pojednávajúci o tom, že právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola vykonaná väzba, ak bol spod obžaloby oslobodený, a civilný súd bol viazaný právoplatnými oslobodzujúcimi rozsudkami v trestnej veci proti žalobcovi vydanými na Slovensku aj v Rakúsku o tom, že stíhaný skutok (krádež či legalizácia ukradnutého Peugeotu 306) sa nestal resp. nespáchal ho žalobca; v čase vyhlásenia rozsudku v tejto veci súd už potom nemohol podozrenie zo stíhaného skutku (krádež a legalizácia ukradnutého Peugeotu 306) mať za preukázaný dôvod, že väzbu si zavinil žalobca sám, keď už v čase vyhlásenia rozsudku v tejto veci tu boli právoplatné oslobodzujúce rozhodnutia súdov o tom, že stíhaný skutok sa nestal resp. nespáchal ho žalobca; inak povedané: nepreukázané podozrenie zo spáchania trestného činu vzhľadom na oslobodzujúce rozsudky v trestných veciach nemožno považovať za preukázaný dôvod zavinenia väzby. Už československý Najvyšší súd vyslovil právny názor publikovaný v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydané Najvyšším súdom ČSSR pod R 35/1977 (stanovisko Najvyššieho súdu ČSSR sp. zn. PlsF 3/77 z 30. 11.1977) takto: „Posudzovanie viny obvineného na vzatí do väzby je náročnou otázkou a jej úplné objasnenie v daných prípadoch nie je vždy dobre možné v rámci predbežného prerokovania nároku. Je ale v každom prípade nesprávne a v rozpore so zásadou materiálnej pravdy, ak súdy dostatočne nezisťujú, či skutočne osoba vzatá do väzby svojím konaním dala príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom väzby alebo jej predĺženia, a ak len preberajú rozhodnutie o uvalení väzby, a okrem výsluchu žalobcu a obsahu trestných spisov nevykonávajú žiadne iné dôkazy.“ K vylúčeniu nároku na odškodnenie za väzbu podľa ustanovenia § 5 ods. 2 písm. a) zákona č. 58/1969 Zb. nestačí, že tu bol zákonný dôvod väzby v zmysle ustanovenia § 67 Trestného poriadku alebo jej trvania v zmysle ustanovenia § 72 Trestného poriadku. Ale treba, aby si obvinený sám väzbu zavinil, i keď pritom zákon len príkladom uvádza, ktoré konanie obvineného treba považovať za zavinenie väzby (napr. pokus o útek), zhodne vždy predpokladá určité konkrétne konanie obvineného, ktorým dal príčinu na uvalenie väzby. To znamená, že podľa úpravy vzatia do väzby a jej trvania zakotvenej v Trestnom poriadku bude tu skutočnosť, ktorá odôvodňuje obavu, že obvinený napr. ujde alebo že bude pokračovať v trestnej činnosti alebo že bude pôsobiť na svedkov a pod. Okresný súd odôvodnil vzatie do väzby konštatovaním, že išlo napr. o osobu niekoľkokrát trestanú pre majetkové a iné delikty a vzhľadom na osobu páchatel'a je nebezpečenstvo, že by mohol ujsť alebo sa skrývať, aby sa

vyhol trestnému stíhaniu a trestu, a že je to dôvodná obava, že by mohol i naďalej pokračovať v páchaní trestnej činnosti obdobnej povahy. Odvolací súd právnu otázku nesprávne právne posúdil, a jeho právny názor predstavuje odklon od vyššie uvedeného publikovaného právneho názoru najvyššieho súdu, odvolací súd pre záver o zavinení si väzby žalobcom sa jednoducho uspokojil iba s dôvodmi, ktoré uvádzal prokurátor v návrhu na vzatie žalobcu do väzby a s dôvodmi uznesenia súdu o vzatí žalobcu do väzby, a iným skutočnostiam a dôkazom v smere zavinenia si väzby žalobcom nevenoval pozornosť. Odvolací súd si nesprávne stotožnil zákonné dôvody vzatia do väzby predpokladané Trestným poriadkom s dôvodmi, že žalobca si väzbu zavinil; pre takýto záver ale treba nad rámec zákonných dôvodov väzby ešte navyše mať preukázané ďalšie zavinené konkrétne konanie obvineného, ktoré väzbu vyslovene „privoláva“, ako na to správne poukazuje stanovisko najvyššieho súdu publikované pod R 35/1977, odvolací súd neoznačil (nepomenoval) a nepodložil konkrétnymi dôkazmi, čo nad rámec väzobných dôvodov predpokladaných Trestným poriadkom považuje za „určité konkrétne konanie obvineného, ktorým dal príčinu na uvalenie väzby“. Nepreukázané podozrenie zo spáchania trestného činu vzhľadom na oslobodzujúce rozsudky v trestných veciach nemožno považovať za preukázaný dôvod zavinenia väzby v zmysle § 5 ods. 2 písm. a/ zákona č. 58/1969 Zb..

4. K dovolaniu sa vyjadrila žalovaná, ktorá ho navrhla ako neprípustné odmietnuť alternatívne zamietnuť ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že argumentácie žalobcu opodstatňuje záver o prípustnosti a tiež dôvodnosti dovolania.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 ods. 1 CSP.

7. Žalobca vyvodzoval prípustnosť ním podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca namietal spôsob vykonania dôkazov a nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

7.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, a II. ÚS 251/03). K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu

na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

7.2. Dovolací súd však dospel k záveru, že postupom súdov pri prejednávaní vecí a ani pri odôvodnení rozhodnutí, neprišlo k vade, ktorá by v zmysle hore uvedeného zakladala prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré dovolací súd z tohto pohľadu (presvedčivosť a dostatok odôvodnenia) podrobil dovolaciemu prieskumu zodpovedá kritériám, ktoré sú procesným predpisom kladené na riadne odôvodnenie záverov tak skutkových ako i právnych.

7.3. Z uvedeného dovolací súd uzavrel, že podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie žalobcu prípustné nie je.

8. Podľa názoru žalobcu je jeho dovolanie prípustné aj podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

8.1. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine a iných.), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

8.2. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do tohto pojmu predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. Jeho súčasťou je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili.

8.3. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnou aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8.4. Základom interpretácie a aplikácie každej právnej normy v materiálnom právnom štáte je určenie účelu právnej úpravy, vymedzenie jej rozsahu a identifikácia jej obsahu (m. m. II. ÚS 171/05). Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti všeobecných súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Všeobecný súd pri svojom rozhodovaní nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, ak to vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavou

súladneho výkladu zákonov a obdobných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, i v týchto prípadoch sa musí vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii (m. m. III. ÚS 72/2010). V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. (II. ÚS 5/2020).

8.5. V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo medziiným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na to nadviazal záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov, podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Na podstate týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., zotrváva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z.z.

8.6. Na tento právny záver (výklad), ktorý je jednotne prijímaný dovolacím súdom, nadviazal opätovne analogicky i rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. septembra 2019, sp. zn. 6 Cdo 75/2017, ktorý bol prijatý na uverejnenie v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky na ostatnom zasadnutí občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 16. septembra 2020 s právnou vetou: „nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe v zmysle § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov nie je podmienený povinnosťou podať proti rozhodnutiu o väzbe sťažnosť alebo iný opravný prostriedok“. (Ako poznámku uvádza dovolací súd, že uvedený rozsudok prešiel i testom ústavnosti, keď Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj len ústavný súd) odmietol uznesením z 27. augusta 2020 sp. zn. II. ÚS 369/2020 sťažnosť proti záverom v ňom obsiahnutým ako zjavne bezdôvodnú.).

8.7. Zákon (tak č. 58/1969 Zb. ako aj následne č. 514/2003 ZZ. Z.) zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania.

9. Výnimku z tejto zásady by mohlo za splnenia zákonných podmienok predstavovať ustanovenie § 5 ods. 1, 2 zákona č. 58/1969 Zb., vylučujúce náhradu škody, ak si oprávnený zavinil svojím konaním väzbu sám.

10. V predmetnom spore však napriek tomu, že odvolací súd sám poukázal na závery ústavného súdu a ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (bod 40 rozsudku odvolacieho súdu), tieto závery nesprávne vyložil vo vzťahu k skutkovému stavu, ktorý prezentoval žalobca, a prebral nesprávne tak argumentáciu žalovaného ako aj súdu prvého stupňa.

11. Ak bol žalobca oslobodený vo všetkých začatých trestných konaniach (na Slovensku i v Rakúsku), ako bolo preukázané v tomto konaní, potom záver o tom, že väzbu si zavinil sám, tým, že bol podozrivý, že bude páchať ďalšiu trestnú činnosť, nemá žiadnu právnu relevanciu z hľadiska hore citovaných záverov najvyšších súdnych autorít. Samotné podozrenie orgánov činných v trestnom konaní, ktoré sa však nepreukázalo, je tak nielen v rozpore s princípom prezumpcie neviny, na ktorý upozorňoval žalobca, ale z hľadiska posúdenia zavinenia žalobcu, nemožno hovoriť o tom, že si svojím konaním zavinil vzatie do väzby. Na takéto konanie, ako je uvedené v stále aktuálnom právnom názore

publikovanom Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydaných Najvyšším súdom ČSSR pod R 35/1977 (stanovisko Najvyššieho súdu ČSSR sp. zn. Plsf 3/77 z 30. 11.1977), na ktoré dôvodne poukázal žalobca vo svojom dovolaní (bod 3.1. tohto uznesenia) nestačí podozrenie uvedené v uznesení o vzatí do väzby, ktoré samotné bolo neskôr preukázané ako nedôvodné, vzhľadom na výsledok trestného konania proti žalovanému.

12. Týmto výsledkom trestného konania bol vymedzený, z hľadiska hore uvedeného, základ pre uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle žaloby, vrátane všetkých uplatnených nárokov. Právny záver odvolacieho súdu o vylúčení nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy predstavuje odklon od záverov dovolacieho súdu, ktorý výklad zákona č. 58/1969 Zb. konštantne podáva ako objektívnu zodpovednosť štátu, s prihliadnutím na výsledok trestného konania, ktorý v danom prípade bol jednoznačný. Dôvody uvádzané žalovaným, ktoré si osvojil odvolací súd, hoci ich sám i čiastočne spochybnil, ho priviedli k nesprávnemu právnemu záveru, že si žalovaný sám zavinil väzbu, a tým vylúčil dôvodnosť jeho nároku.

13. Uvedené odklonenie sa odvolacieho súdu od právnych záverov zodpovedajúcich ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu zakladá prípustnosť dovolania žalobcu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Zároveň je však tiež dôvodom pre záver dovolacieho súdu, podľa ktorého žalobca dôvodne namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

14. S poukazom na hore uvedené, dovolací súd sa nezaoberal prípustnosťou dovolania žalovaného, ktorú odôvodňoval v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

15. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Dovolací súd podľa týchto ustanovení zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

16. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

17. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.